DOMSTOLENS DOM
AF 30. JANUAR 1974 [1]

Hannoversche Zucker AG Rethen-Weetzen mod Hauptzollamt Hannover (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg)

» Produktionsafgift på overskudskvanta af sukker «

Sag 159/73

Sammendrag

1. *Landbrug — fælles ordning af markederne — bestemmelser — karakter — lakune — medlemsstaternes kompetence til at udfylde en sådan — fravær — anvendelse af fællesskabsretten*
   (Artikel 40 i EØF-traktaten)

2. *Landbrug — fælles ordning af markederne — sukker — produktionsår — udløb — overskudskvanta — beregning af produktionsafgiften — overførselsperiode*
   (Rådets forordning nr. 1009/67, artikel 27, stk. 1; Kommissionens forordning nr. 142/69, artikel 3, stk. 1)

1. Bestemmelserne om den fælles markedsordning for sukker udgør et fuldstændigt system i den forstand, at en eventuel lakune ikke kan afhjælpes af medlemsstaterne efter national ret. Løsningen må derfor søges ud fra formålet med den fælles markedsordning og ud fra praktiske og administrative overvejelser.

2. Overskudskvanta af sukker, der konstateres efter udløbet af det produktionsår, hvori de er produceret, skal med henblik på beregningen af produktionsafgiften overføres til det produktionsår, i hvilket de er konstateret, selv om de allerede er produceret for iværksættelsen af den fælles markedsordning for sukker.

I sag nr. 159/73

angående en anmodning til Domstolen fra Finanzgericht Hamburg i henhold til EØF-traktatens artikel 177 om i den sag, der verserer for nævnte ret mellem

HANNOVERSCHE ZUCKER AG RETHEN-WEETZEN, Rethen/Leine,

og

HAUPTZOLLAMT HANNOVER,

1 — Processprog: Tysk.

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 1009/67/EØF af 18. december 1967 om den fælles markedsordning for sukker (EFT specialudgave 1967, s. 281; original reference ABl. L 308/1967, s. 1) og af Kommissionens forordning nr. 142/69/EØF af 25. januar 1969, om visse for kvotaordningens anvendelse nødvendige gennemførelsesbestemmelser inden for sukkersektoren (EFT specialudgave 1969 (I), s. 16; original reference ABl. L 20/1969, s. 1),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten, R. Lecourt, afdelingsformændene, A. M. Donner og M. Sørensen (refererende), dommerne, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh og J. A. Mackenzie Stuart,

generaladvokat: A. Trabucchi
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Faktiske og retlige omstændigheder

A — Over sagens faktiske omstændigheder, anmodningens genstand og de afgivne indlæg er der udarbejdet følgende retsmøderapport:

I — Sagsfremstilling og retsforhandlingernes forløb

1. Den fælles ordning af markederne inden for sukkersektoren blev indført ved forordning nr. 1009/67 af 18. december 1967, som erstattede Rådets forordning nr. 44/67 af 21. februar 1967 (ABl. af 3. marts 1967, s. 597), der havde fastsat visse forholdsregler for ordningen for produktionsåret 1967/68.

Forordning nr. 1009/67 medfører blandt andet indførelsen af et foreløbigt system, der gælder indtil 1975, og som hovedsageligt er karakteriseret ved begrænsningen af Fællesskabets opgaver over for de produkter, der falder inden for forordningens anvendelsesområde.

I henhold til denne overgangsordning råder hver medlemsstat over en vis basismængde fastsat i artikel 23, stk. 1. Hver virksomhed, der producerer sukker, får i henhold til de samme bestemmelser tildelt en basiskvota. Udover denne basiskvota har hver virksomhed en maksimumskvota. Det kvantum sukker, der er produceret og afsat i løbet af et afsluttet sukkerproduktionsår (det løber fra 1. juli til 30. juni), og som overstiger basiskvoten uden at overstige maksimumskvoten, nyder godt af alle de interventionsforanstaltninger, der skal

støtte markedet. Dette kvantum bliver dog pålagt en afgift, en såkaldt produktionsafgift, som ikke kan overstige et af Rådet fastsat maksimum. Det kvantum sukker, der overstiger virksomhedens maksimumskvota, nyder ikke godt af nogen interventionsforanstaltning. Det kan desuden ikke afsættes inden for fællesmarkedet.

Under visse omstændigheder kan virksomhederne, op til et maksimum af 10 % af basiskvoten, overføre det kvantum sukker, der overstiger basiskvoten, til det følgende produktionsår, således at det indregnes i produktionen i dette produktionsår.

Den nugældende markedsordning for sukker trådte i kraft den 1. juli 1968. Hvis der i en medlemsstat fandtes et overskudskvantum fra det foregående produktionsår, blev dette kvantum overført til produktionsåret 1968/69 i medfør af artikel 33 i forordning nr. 1009/67 og forordning nr. 1789/68 af 8. november 1968 om fastsættelse af det samlede kvantum, der skulle overføres til sukkerproduktionsåret 1968/69 (ABl. L 273, s. 11).

2. Firma Hannoversche Zucker er en virksomhed, der producerer sukker. Henholdsvis den 5. oktober 1966 og den 30. september 1970 blev der foretaget 2 lageropgørelser. Ved den anden opgørelse konstateredes det, at der var 3 109,73 centner hvidt sukker mere end angivet i den sukkerbeskatningsbog (»Zuckersteuerbuch«), der skal føres i henhold til de tyske bestemmelser.

Hauptzollamt Hannover besluttede at afkræve en ekstra produktionsafgift svarende til den ekstra mængde. Men her meldte det spørgsmål sig, om — og i givet fald hvordan — dette kvantum skulle fordeles på de produktionsår, der kunne blive tale om. Hauptzollamt besluttede først at fordele det ekstra kvantum på de fire forudgående produktionsår, proportionalt med den dokumenterede produktion for hvert af disse år. Den besluttede imidlertid til sidst, at det ekstra kvantum skulle medregnes i sukkerproduktionsåret 1970/1971, i løbet af hvilket man havde konstateret eksistensen af dette kvantum.

3. Firma Hannoversche Zucker indbragte denne og to tidligere beslutninger for Finanzgericht Hamburg. Ved kendelse af 24. juli 1973 besluttede denne i henhold til artikel 177 i EØF-traktaten at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1. Skal der ved anvendelsen af artikel 27, stk. 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 1009/67 af 18. december 1967 (EFT specialudgave 1967, s. 281; original reference ABl. 1967, nr. 308, s. 1) samt af artikel 3, stk. 1 i forordning nr. 142/69 af 25. januar 1969 fra Kommissionen for De europæiske Fællesskaber (EFT specialudgave 1969, s. 16; original reference ABl. 1969, nr. L 20, s. 1) også tages hensyn til »overskudskvanta«, som er konstateret ved en opgørelse, der har fundet sted efter produktionsafgiftsordningens ikrafttræden, men som er opstået allerede før den 1. juli 1968?

2. Ved bekræftende besvarelse af spørgsmål 1:

Skal der i givet fald af de »overskudskvanta«, der opstod før den 1. juli 1968, opkræves produktionsafgift for sukkerproduktionsåret 1968/69 eller for det år, opgørelsen fandt sted?«

I henvisningskendelsen bemærker Finanzgericht i forbindelse med de forelagte spørgsmål følgende:

Den pågældende regulerings formål er klart i videst muligt omfang at undgå overskudsproduktion inden for Fællesskabet, og det er i overensstemmelse med dette formål at tage hensyn, for så vidt angår basiskvoten til det kvantum sukker, der faktisk er disponibelt i løbet af det pågældende sukkerproduktionsår; det synes herefter også rimeligt at pålægge de overskudskvanta, der hidrører fra før 1. juli 1968, produktionsafgifter.

På den anden side er overførslen af kvanta produceret i et år til det følgende produktionsår underkastet visse fællesskabsregler, som måske har præceptiv karakter, og som med andre ord ikke tillader, at der i et løbende produktionsår tages hensyn til andre kvanta fra et tidligere produktionsår. De kvanta, der skulle overføres fra produktionsår 1967/68 til produktionsår 1968/69, blev fastsat i forordning nr. 1789/68 af 8. november 1968. Hvis der blev taget hensyn til overskudskvanta fra 1966/67 og 1967/68, ville dette i praksis føre til en forøgelse af det kvantum, der skulle overføres, og således være i modstrid med bestemmelsen i forordning nr. 1789/68. Finanzgericht henviser også til artikel 33, stk. 2 i forordning nr. 1009/67, ifølge hvilken de kvanta, der skal overføres fra produktionsåret 1967/68, »betragtes« som omfattet af basiskvoten for sukkerproduktionsåret 1968/69. Efter Finanzgerichts opfattelse synes det at kunne konkluderes, at man i princippet kun skal betragte det sukker, der er produceret i det pågældende år, som produceret sukkerkvantum i den betydning, der er forudsat i artikel 27, stk. 1 i forordning nr. 1009/67, eller som en sukkermængde, der faktisk er produceret i den betydning, der er forudsat i artikel 3, stk. 1 i forordning nr. 142/69, idet der kun tages de overførselsmængder, hvis overførsel er tilladt i henhold til artiklerne 32 og 33 i forordning nr. 1009/67, i betragtning.

Finanzgericht gengiver den af sagsøgeren i hovedsagen fremførte argumentation således:

»Man kan med en sandsynlighedsgrad, der grænser til sikkerhed, slå fast, at det omstridte overskudskvantum til dels stammer fra produktionen før den 30. juni 1968, som udelukkende omfattedes af forordning (EØF) nr. 1789/68. I mangel af hjemmel herfor kan der ikke med tilbagevirkende kraft tages hensyn til dette ved opkrævningen af produktionsafgift. Sagsøgtes opfattelse er i strid med artikel 3, stk. 1 i forordning (EØF) nr. 142/69, i henhold til hvilken den af virksomheden faktisk producerede sukkermængde er afgørende for beregningen af produktionsafgiften. Man kan herefter ikke medregne overskudskvanta, der stammer fra før produktionsafgiftens ikrafttræden, i produktionsåret 1970/71. Dette er også, hvad der fremgår af såvel artikel 2 i forordning (EØF) nr. 142/69 som stykkerne 3 og 4 i (den tyske) forordning af 13. maj 1969 vedrørende opkrævningen af afgift på produktionen af sukker. Disse bestemmelser viser, at produktionsafgiften altid udelukkende beregnes på grundlag af den i det løbende eller det foregående produktionsår producerede sukkermængde«.

4. Finanzgerichts henvisningskendelse indgik til Domstolens justitskontor den 16. august 1973.

Forbundsrepublikken Tysklands regering, repræsenteret af dr. Martin Seidel, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, dr. Peter Gilsdorf, har i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for De europæiske Fællesskabers Domstol indgivet skriftlige indlæg.

Domstolen har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at åbne den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg indgivet til Domstolen

Forbundsrepublikken Tysklands regering erindrer først om de principielle elementer i den fælles markedsordning for sukkersektoren. Den minder om, at producenternes afgift af de den 1. juli 1968 eksisterende lagre er bestemt i artikel 33 i forordning nr. 1009/67 i den forstand, at de kvanta sukker, der blev produceret i løbet af produktionsåret 1967/68, og som oversteg en bestemt produktionsmængde, skulle medregnes i sukkerproduktionen for produktionsåret 1968/69. Artikel 33 i forordning nr. 1009/67 henviser til den for produk-

tionsåret 1967/68 fastsatte overgangsordning, men reglen må også gælde for produktionen fra tidligere produktionsår. Det kvantum, der skulle overføres til produktionsåret 1968/69, blev for forbundsrepublikken Tyskland ved forordning nr. 1789/68 fastsat til 157 001 tons.

Den korrigerede basiskvota, Tyskland fik tildelt for produktionsåret 1967/68, blev fordelt på forskellige sukkerfabrikker, og den overførselsmængde, der skulle medregnes i produktionsåret 1968/69, modsvarede for hver fabrik differencen mellem produktionen og basiskvoten for 1967/68.

Til forklaring af hvorledes det var muligt, at der kunne konstateres forskelle i forhold til de forud til Kommissionen afgivne oplysninger, beskriver regeringen det tyske produktionsregistreringssystem, der er gennemført med henblik på sukkerbeskatningen. I Tyskland er hver sukkerfabrik af hensyn til sukkerbeskatningen forpligtet til at føre en sukkerbeskatningsbog (»Zuckersteuerbuch«). Hver fabrik indfører selv i bogen sin produktion og de varer, der forlader fabrikken. Kontrollen med de nævnte angivelser i bogen gennemføres ved en officiel lageropgørelse. Da de officielle lageropgørelser kun kan gennemføres med nøjagtighed, når sukkersiloerne er tomme, gennemføres de med lange intervaller.

Med hensyn til de af Finanzgericht stillede spørgsmål gør regeringen gældende, at fællesskabsbestemmelserne bygger på det princip, at den faktisk producerede sukkermængde er afgørende for beregningen af produktionsafgiften. Derfor må man i princippet også tage hensyn til de overskudskvanta af sukker, som senere opdages, og som indtil dette øjeblik endnu ikke er blevet registreret.

Artikel 1 i forordning nr. 142/69 kan ikke forstås på anden måde. Den går faktisk ud fra en sukkerfabriks konstaterede totalproduktion (udtrykt i hvidt sukker) og angiver derpå udtømmende (stk. 2) de mængder af sukker, der ikke indgår i denne produktion. Denne liste nævner ikke de i et tidligere produktionsår producerede sukkerkvanta, som ikke er blevet taget i betragtning ved beregningen af produktionsafgiften.

Det fremgår derfor af denne artikel, at de overskudskvanta, der senere konstateres, skal tages i betragtning ved udregningen af produktionsafgiften for det år, i hvilket deres eksistens opdages. Ved revisionen af gennemførelsesbestemmelserne for iværksættelsen af kvotasystemet inden for sukkersektoren blev denne fremgangsmåde udtrykkeligt præciseret (artikel 2, stk. 3 i forordning 700/73, EFT nr. L 67, s. 12). I øvrigt kan overskudsvanta, der konstateres efter forordning nr. 700/73's ikrafttræden, ikke belastes med en efterfølgende produktionsafgift uden hensyn til, hvornår de faktisk er produceret, men dette er ikke tilfældet med de overskudskvanta, der er blevet konstateret før den 15. marts 1973.

Denne konklusion er ikke i strid med artikel 3 i forordning nr. 142/69. Artikel 3, stk. 1 i forordning nr. 142/69 fastsætter blot den ordning, der gælder med hensyn til undtagelserne i samme bestemmelses stk. 2 til 4.

Regeringen gør herefter gældende, at forordning nr. 1789/68 alene har som mål at fastsætte en for udregningen af produktionsafgiften nødvendig talværdi. Der kan ikke være nogen tvivl om, at hvis de oplysninger, der i den pågældende periode blev afgivet af forbundsrepublikken Tyskland, havde omfattet de senere konstaterede overskudskvanta, ville overførselsmængden være blevet fastsat til et højere tal. Af disse grunde må man holde fast ved den opfattelse, at fastsættelsen af overførselsmængden i forordning nr. 1789/68 udgør en definitiv regulering.

Kommissionen henviser først til artiklerne 1 til 3 i forordning nr. 142/69 og udleder deraf, at spørgsmålet om behandlingen af overskudskvanta ikke er blevet afgjort ved denne forordning. Den minder om, at forordning nr. 700/73, der har været gældende siden 15. marts 1973, indeholder en formel bestemmelse herom, og at denne forordning erstatter forordning nr. 142/69, hvis indhold den i

det væsentlige gentager. I medfør af artikel 2, stk. 3 i forordning nr. 700/73 skal forskelle, der konstateres efter den endelige fastlæggelse af produktionen, tages i betragtning for det produktionsår, i løbet af hvilke de er konstateret.

Efter Kommissionens opfattelse bør det samme gælde med hensyn til overskudskvanta, der i løbet af forordning nr. 142/69's gyldighedsperiode er konstateret efterfølgende. Denne måde at betragte problemet på, som Kommissionen til stadighed, f.eks. i sukkerforvaltningskomiteen, har forsvaret, om hvorom der er enighed mellem delegationerne, bygger på flere grunde:

— Det hvide sukker er et homogent produkt, hvilket gør det umuligt at fastsætte fabrikationsdatoen. Med mindre andre forhold helt ekstraordinært skulle gøre det muligt at fastslå en bestemt produktionsdag, er det som konsekvens heraf teknisk umuligt at fastslå, i hvilket produktionsår et bestemt kvantum hvidt sukker er fremstillet.

— En senere overførsel af overskudskvanta til det år, de faktisk blev produceret, ville i øvrigt medføre meget store administrative vanskeligheder. Fællesskabets samlede sukkerproduktion i et bestemt produktionsår er nemlig et af de elementer, der indgår i beregningen af produktionsafgiften for dette produktionsår. Hvis tallet for en virksomheds endelige produktion senere korrigeres, må tallet for Fællesskabets totale produktion og beregningen af produktionsafgiften nødvendigvis korrigeres tilsvarende.

— Den senere korrektion af en virksomheds endelige produktion i et bestemt produktionsår kunne i givet fald ligeledes have indvirkning på den »overførselsmængde«, som medregnes i produktionen for det påfølgende produktionsår.

— Hvis man tillod en efterfølgende korrektion, er det muligt, at resultaterne ville blive forskellige i de forskellige medlemsstater, eftersom der ikke ville eksistere fælles principper for medregningen i et produktionsår eller for de til fastsættelsen af produktionsdatoen anvendelige kriterier.

Eftersom bestemmelserne i forordning nr. 1009/67 ikke var gældende før den 1. juli 1968, og der i øvrigt er konstateret overskudskvanta produceret før denne dato, må det ifølge Kommissionen undersøges, om det år, i løbet af hvilket de er konstateret, også i den henseende er afgørende for, om de skal tages i betragtning.

For at kunne besvare dette spørgsmål giver Kommissionen en kort oversigt over det »overgangssystem«, der var gældende før den 1. juli 1968 med hensyn til produktionsafgiften. Den henviser særlig til artiklerne 7 og 8 i forordning nr. 44/67 og Kommissionens forordning nr. 1029/67 af 21. december 1967 om tilpasningen af de for produktionsåret 1967/68 fastsatte sukkerproduktionskvanta (ABl. nr. 313 af 22. 12. 1967, s. 4) og førnævnte forordning nr. 1789/68.

Den konkluderer, at forordning nr. 1789/68 ikke tilsigtede endeligt og uigenkaldeligt at fastsætte produktionen for produktionsåret 1967/68 men derimod at fastsætte en for beregningen af produktionsafgiften for produktionsåret 1968/69 nødvendig talværdi.

Hvis eksistensen af ekstra kvanta var blevet konstateret allerede i fabrikationsåret, ville den overskudsmængde, der i denne forordning var angivet for Tyskland, have været større; de i produktionsåret 1966/67 producerede ekstrakvanta ville have haft indvirkning på niveauet for tilpasningen af produktionsmængden for 1967/68, de i 1967/68 producerede ekstrakvanta ville have haft en direkte indvirkning på det overskudskvantum, der omhandles i artikel 33, stk. 1 i forordning nr. 1009/67. Det må følge heraf, at konstateringen af sådanne overskudskvanta allerede i fabrikationsåret under alle omstændigheder ville have haft indvirkning på produktionsafgiften for produktionsåret 1968/69.

Efter Kommissionens opfattelse følger det derfor af overgangsordningen, at der også med hensyn til forpligtelsen til opkrævning af produktionsafgift må tages hensyn til overskudskvanta, der er produceret mellem 1. juli 1966 og 1. juli 1968, men som ikke er konstateret før ikrafttrædelsen af produktionsafgiftsbestemmelserne.

Som følge heraf ville disse kvanta også, hvis de andre betingelser var opfyldt, være underkastet produktionsafgiften for det år, i hvilket de blev konstateret.

B — På grundlag af denne rapport har der fundet mundtlige forhandlinger sted. Forbundsrepublikken Tysklands regering, repræsenteret af dr. Christof von Arnim, og Kommissionen, repræsenteret af dr. Peter Gilsdorf, har afgivet deres indlæg den 12. december 1973.

Regeringen for forbundsrepublikken Tyskland har på et spørgsmål fra Domstolen forklaret mere indgående, hvilke praktiske vanskeligheder der ville være ved at gennemføre officielle lageropgørelser med kortere mellemrum end i det foreliggende tilfælde.

Kommissionen har, ligeledes på et spørgsmål fra Domstolen, oplyst, at de officielle lageropgørelser bortset fra enkelte detaljer gennemføres på samme måde i alle medlemsstaterne. Kommissionen tilføjer, at en sukkerfabrik for at undgå forringelse af kvaliteten af det sukker, der altid bliver liggende på bunden, i reglen er tvunget til at tømme siloerne hvert tredje eller fjerde år, og det er i overensstemmelse med denne rytme, at de officielle lageropgørelser i almindelighed gennemføres i alle medlemsstater.

C — Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 17. januar 1974.

Præmisser

1 Ved kendelse af 24. juli 1973, indgået til Domstolens justitskontor den 16. august 1973, har Finanzgericht Hamburg i medfør af artikel 177 i EØF-traktaten stillet Domstolen to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 1009/67 af 18. december 1967 om den fælles markedsordning for sukker og Kommissionens forordning nr. 142/69 af 25. januar 1969 om visse for kvotaordningens anvendelse nødvendige gennemførelsesbestemmelser inden for sukkersektoren;

2 de stillede spørgsmål angår de generelle bestemmelser vedrørende de produktionskvoter, der for hvert sukkerproduktionsår fastsættes af de nationale myndigheder inden for rammerne af de kvoter, der ved fællesskabsbestemmelserne er tildelt hver af medlemsstaterne;

dette kvotasystem medfører opkrævning af en afgift for producerede kvanta, som overstiger en basiskvota uden at overstige en maksimumskvota, dog med det forbehold at en sukkerproducent har ret til at overføre overskudskvanta på op til 10% af basiskvoten til det følgende produktionsår;

før iværksættelsen af den fælles markedsordning for sukker pr. 1. juli 1968 medførte den overgangsordning, der var indført ved Rådets forordning nr. 44/67 af 21. februar 1967 om visse forholdsregler angående den fælles markedsordning inden for sukkersektoren for produktionsåret 1967/68, ikke opkrævning af nogen produktionsafgift for overskydende kvanta, selv om den fastsatte produktionskvoter;

visse dele af disse overskudskvanta produceret i produktionsåret 1967/68 blev imidlertid i henhold til Kommissionens forordning nr. 1789/68 af 8. november 1968 overført til det følgende produktionsår, i hvilket den fælles markedsordning var gældende.

3 I korthed går rettens spørgsmål ud på, om et overskudskvantum, konstateret ved en officiel lageropgørelse efter den 1. juli 1968, datoen for forordning nr. 1009/67's ikrafttræden, men produceret før denne dato, med hensyn til beregningen af produktionsafgiften skal henføres til perioden forud for ikrafttrædelsen af den fælles markedsordning for sukker, eller til det første sukkerproduktionsår, i hvilket denne ordning var gældende (1968/69), eller endelig til det produktionsår, i hvilket overskudet blev konstateret;

spørgsmålene er stillet i anledning af en tvist mellem en sukkerproducent og de tyske toldmyndigheder vedrørende den afgift, der skal svares af et overskud på ca. 310 tons, som er konstateret ved en officiel lageropgørelse den 30. september 1970, dvs. fire år efter den foregående lageropgørelse og mere end to år efter ikrafttrædelsen af den fælles markedsordning for sukker.

4 De dagældende generelle bestemmelser indeholder intet herom;

bestemmelserne om den fælles markedsordning for sukker skal betragtes som et fuldstændigt system i den forstand, at de ikke giver medlemsstaterne adgang til at afhjælpe en sådan lakune i systemet efter national ret;

løsningen må derfor søges ud fra formålet med den fælles markedsordning og ud fra praktiske og administrative overvejelser.

5 Der har ikke været påbudt nogen generel lageropgørelse hverken ved iværksættelsen af den fælles markedsordning for sukker den 1. juli 1968 eller senere ved overgangen fra et sukkerproduktionsår til et andet;

i henhold til det for Domstolen oplyste kunne lageropgørelserne på grund af de tekniske betingelser for oplagring af sukker faktisk kun finde sted med mellemrum på flere år;

6 det er i praksis vanskeligt, når der er konstateret et overskydende kvantum i forhold til de lagre, der er beregnet på basis af producenternes bogføring, at fastslå et sådant overskuds faktiske produktionsår med nøjagtighed;

overførslen af et overskud til et forudgående sukkerproduktionsår ville nødvendiggøre korrektion af de for dette produktionsår endeligt fastsatte produktionstal, ikke alene for den enkelte virksomhed men også for den pågældende medlemsstat og for hele Fællesskabet;

en sådan korrektion ville ifølge Kommissionens uimodsagte forklaringer på grund af dens tilbagevirkende konsekvenser for beregningen af produktionskvoter og afgifter på overskudsproduktioner medføre administrative vanskeligheder, der ikke ville stå i rimeligt forhold til det tilstræbte resultat.

7 Under disse omstændigheder må de stillede spørgsmål besvares således — hvilket i øvrigt er formelt bekræftet ved Kommissionens forordning nr. 700/73, der trådte i kraft den 15. marts 1973 — at en forskel, der er konstateret efter den endelige fastsættelse af produktionsstørrelsen, skal tages i betragtning i det produktionsår, i hvilket den er konstateret.

Vedrørende sagsomkostningerne

8 De udgifter, der er afholdt af regeringen for forbundesrepublikken Tyskland og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har indgivet indlæg til Domstolen, kan ikke godtgøres, og da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i sagen for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne

På grundlag af disse præmisser,

under henvisning til procesdokumenterne,
efter at have hørt den refererende dommers rapport,
efter at have hørt de mundtlige indlæg fra regeringen for forbundsrepublikken Tyskland og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber,

efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse,
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig dennes artikel 177,
under henvisning til Rådets forordning nr. 44/67 af 21. februar 1967 og nr. 1009/67 af 18. december 1967 og Kommissionens forordninger nr. 1029/67 af 21. december 1967, nr. 1789/68 af 8. november 1968, nr. 142/69 af 25. januar 1969 og nr. 700/73 af 12. marts 1973;
under henvisning til protokollen vedrørende statutten for Det europæiske økonomiske Fællesskabs Domstol, særlig dennes artikel 20,
under henvisning til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol,

kender

DOMSTOLEN

med hensyn til de spørgsmål, som er forelagt den af Finanzgericht Hamburg ved kendelse af 24. juli 1973, for ret:

Overskudskvanta af sukker, der er konstateret efter udløbet af deres produktionsår, skal med henblik på produktionsafgiften tages i betragtning for det produktionsår, i hvilket de er konstateret, selv om de allerede er produceret før iværksættelsen af den fælles markedsordning for sukker.

Lecourt Donner Sørensen Monaco Mertens de Wilmars
Pescatore Kutscher Ó Dálaigh Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. januar 1974.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident